

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Ing. Petra Šuránka a Mgr. Jana Čížka ve věci

žalobce: **O. M.**
bytem X
zastoupen advokátem JUDr. Radkem Bechyně
sídlem Legerova 148, 280 02 Kolín

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 9. 2017, sp. zn. SZ_144605/2015/KUSK/2,
č. j. 144605/2015/KUSK-DOP/KOR,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podanou k poštovní přepravě dne 18. 10. 2017, domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 9. 2017, sp. zn. SZ_144605/2015/KUSK/2, č. j. 144605/2015/KUSK-DOP/KOR (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu K. n. V., odboru dopravy (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 28. 8. 2015, sp. zn. MUKV-S 2701/2015/OD/VOT, č. j. 50726/OD/2015/vot (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), a toto rozhodnutí potvrdil. Prvostupňovým rozhodnutím byly podle § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění zákona č. 183/2017 Sb. (dále jen „zákon o silničním provozu“) zamítnuty žalobcovy námitky

a provedený záznam 12 bodů dosažených v bodovém hodnocení řidiče ke dni 3. 3. 2015 byl potvrzen.

2. Žalobce namítá, že žalovaný v napadeném rozhodnutí nevypořádal odvolací důvody. V odvolání žalobce napadl způsobilost podkladů, na základě kterých byly zaznamenány body do jeho evidenční karty, avšak žalovaný konstatoval, že není na místě se touto otázkou vůbec zabývat. Z několika rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, která žalobce přiložil k žalobě, je přitom zřejmé, že posuzování způsobilosti jednotlivých rozhodnutí vydaných v blokovém řízení při rozhodování o námitkách proti záznamu bodů je běžnou správní praxí. Žalobce poukazuje na zásadu legitimního očekávání, podle níž by měla u čtrnácti krajských úřadů v České republice existovat srovnatelná rozhodovací praxe. Je nepřipustné, aby týž správní orgán s odlišnou místní působností rozhodoval diametrálně odlišně, neboť je tím narušována zásada rovnosti před zákonem.
3. Žalobce dále namítá, že jednotlivé podklady jsou nezpůsobilé pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče. Odmítá názor žalovaného, že není na místě je přezkoumávat a že jedinými relevantními důkazy jsou oznámení od policie, že žalobce spáchal přestupek, který s ním byl projednán a bylo vydáno rozhodnutí v blokovém, resp. příkazním řízení. Takové oznámení totiž není dostatečným důkazem a je třeba je vždy podložit i příslušným rozhodnutím; v opačném případě hrozí, že bude rozhodnutí založeno na pochybení nebo zvlí správního orgánu. Žalobce souhlasí s tím, že blokové řízení a rozhodnutí v něm vydaná mají svá specifika. Ta nicméně nemohou omluvit zjevné nedostatky v rozhodnutích. I z takového rozhodnutí musí být patrné údaje o přestupci, místu a době spáchání přestupku a o povinnosti, kterou přestupce porušil. To, že žalobce pokutový blok podepsal, neznamená, že potvrzuje jeho úplnost a správnost. O to musí dbát správní orgán, jehož povinnosti nelze přenášet na přestupce, který je nadto zpravidla právním laikem.
4. Konkrétně žalobce namítá, že z pokutového bloku musí být zřejmé, zda došlo k přestupku na soukromém pozemku či na pozemní komunikaci, což je rozhodující pro určení, zda správní orgán, který rozhodnutí vydal, je k jeho vydání věcně příslušný a zda má být přestupek řešen podle zákona o silničním provozu nebo podle zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném ke dni spáchání přestupku (dále jen „dřívější přestupkový zákon“). Dále musí být jasné, k jakému přestupku mělo dojít: z údaje „pásy“, „nepřipoután BP“, „nepřipoután bezp. pásem“ či „neužil bezpečnostní pásy“ není jasné, zda je sedadlo bezpečnostním pásem vůbec vybaveno, zda se žalobce tohoto přestupku dopustil za jízdy jako řidič vozidla, a nikoli jako spolujezdec. Stejně tak nepostačí popis „rychlost, R, RJ, rychlost v obci (mimo obec)“, neboť je třeba odlišit porušení § 4 písm. c), § 18 odst. 3, popř. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Konečně musí být údaje v rozhodnutí uvedeny čitelně a srozumitelně, aby mohlo být rozhodnutí vůbec přezkoumáno.
5. Výše popsané vady vytýká žalobce pokutovým blokům ze dne 25. 7. 2013, 23. 4. 2014, 17. 6. 2014, 1. 10. 2014 a 3. 3. 2015. Žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014-39, podle něhož je sice v blokovém řízení užívání strohých a zkratkovitých formulací přípustné, avšak i přesto je nezpůsobilý takový pokutový blok, z něhož není patrné, komu, kdy, kde a za jaký přestupek byla pokuta uložena. To je podle přesvědčení žalobce právě případ výše uvedených pokutových bloků.
6. Konečně žalobce namítá porušení principů dobré správy, neboť žalovaný nepostupoval v souladu se lhůtami, které mu stanoví zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění

pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Žalobce zpochybňuje výchovný efekt rozhodnutí, které je dle něj vydáno po 5 letech od dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení řidiče.

7. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvádí, že žalobce v průběhu správního řízení nesdělil ve vztahu k pokutovým blokům žádné konkrétní námitky, a to ani před správním orgánem I. stupně, ani v odvolání. Žalobce podal blanketní odvolání, které v uložené lhůtě nedoplnil. Později doplnil odvolání obsahující obvyklá tvrzení s tím, že napadal formality popisu skutků, bez uvedení konkrétního data spáchání přestupků. K tomu pouze tvrdil, že připadá v úvahu nikoli zcela nemožná verze, že se uvedeného jednání dopustil někdo jiný, než žalobce. Nepředložil o tom však žádný důkaz. Konkrétní žalobní námitky uvedené po koncentraci řízení nemohou vyvolat účinky zákonem presumované. V jednání žalobce lze dle názoru žalovaného spatřovat účelovost.
8. Dále žalovaný poukazuje na skutečnost, že předmětem správního řízení je rozhodnutí o námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů. Jinými slovy žalovaný byl povinen zkoumat pouze otázku, zda byl záznam bodů proveden na základě pravomocného rozhodnutí o přestupku a zda byl za jednotlivé přestupky zapsán správný počet bodů. Žalovaný naopak není oprávněn posuzovat zákonnost a správnost těchto rozhodnutí, neboť ta se u pravomocných rozhodnutí presumuje, nejsou-li soudem zrušena jako nezákonná nebo prohlášena za nicotná. Žalovaný není oprávněn činit si o (ne)zákonnosti rozhodnutí (pokutových bloků) vlastní úsudek, a proto v napadeném rozhodnutí přezkoumal jen to, zda byl zápis bodů proveden na základě pravomocných rozhodnutí a v souladu se zákonem, a také se vypořádal s odvolacími námitkami. Tento postup je zcela v intencích řízení o námitkách, které nepředstavují další řádný opravný prostředek proti jednotlivým pokutovým blokům.
9. Jde-li o žalobcem vytýkané formální vady pokutových bloků, odkazuje žalovaný na prvostupňové rozhodnutí, v němž správní orgán I. stupně pokutové bloky přezkoumal a shledal je způsobilými pro záznam bodů, a na napadené rozhodnutí, v němž žalovaný vypořádal nekonkrétní odvolací námitky a dospěl k těmto závěrům. Klíčové je zejména to, že pokutový blok žalobce podepsal. Konečně žalovaný shrnuje, za spáchání jakých přestupků byl žalobce shledán vinným.
10. Žalovaný s ohledem na uvedené argumenty navrhuje zamítnutí žaloby a současně žádá o přiznání náhrady nákladů řízení v paušální výši za písemné úkony s tím, že náhradu nákladů řízení zákon vylučuje jen v § 60 odst. 2 s. ř. s. a že v jednání žalobce v průběhu správního řízení lze spatřovat obstrukční jednání s cílem oddálit povinnost odevzdání řidičského průkazu.
11. Ze správního spisu zjistil soud následující podstatné skutečnosti: Dne 5. 3. 2015 správní orgán I. stupně datoval a dne 6. 3. 2015 žalobci doručil oznámení o tom, že ke dni 3. 3. 2015 dosáhl 12 bodů v bodovém hodnocení řidiče. Dne 12. 3. 2015 podal žalobce blíže nezduvodněné námitky proti všem záznamům bodů v registru řidičů, zejména pak proti tomu, kterým bylo dosaženo 12 bodů. Poté co bylo žalobci oznámeno zahájení řízení v předmětné věci, kterým byl současně poučen o svých procesních právech, požádal žalobce o přerušování řízení, neboť podal podnět k provedení přezkumného řízení ve věci rozhodnutí o uložení pokuty ze dne 3. 3. 2015, čemuž bylo vyhověno (do 31. 7. 2015) usnesením správního orgánu I. stupně ze dne 14. 4. 2015. Mezitím si správní orgán I. stupně vyžádal kopie pokutových bloků souvisejících s jednotlivými oznámeními.

Následně správní orgán I. stupně v řízení pokračoval, přičemž žalobce požádal o další přerušování správního řízení, a to z důvodu podání žádosti o obnovu řízení ve věci rozhodnutí vydaného v blokovém řízení dne 25. 7. 2013.

12. Součástí spisu jsou dále jednotlivá oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení a kopie pokutových bloků o spáchání přestupku:
13. Podle oznámení Obecní policie M. (nedatováno) žalobce dne 25. 7. 2013 porušil § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, čímž se dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 téhož zákona, neboť překročil nejvyšší povolenou rychlost stanovenou zvláštním předpisem v obci M. na silnici II. třídy č. X o více než 5 km/h a méně než 20 km/h (40/53/50). Podle pokutového bloku ze dne 25. 7. 2013 byla žalobci (identifikován jménem a příjmením, datem narození a rodným číslem, bydlištěm a číslem řidičského průkazu) pokuta uložena za přestupek podle „§ 125c 1f 4 zák. č. 361/2000 Sb.“, přičemž k přestupkovému jednání („překročení nejvyšší povolené rychlosti [...] sníženou dle § 61, odst. 2 z. č. 361/2000 Sb. na 40 km/hod., po odečtení tolerance radaru (3 km) o 10 km/hod“) došlo v 19:05 hodin v obci M.. Žalobci byla uložena pokuta ve výši 1 000 Kč. To vše žalobce stvrdil svým podpisem.
14. Podle oznámení Policie ČR, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, územního odboru M., obvodního oddělení L. n. V., ze dne 24. 4. 2014 žalobce dne 23. 4. 2014 porušil § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, čímž se dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona, neboť coby řidič nebyl za jízdy při připoutání bezpečnostním pásem. Podle pokutového bloku ze dne 23. 4. 2014 byla žalobci (identifikován jménem a příjmením, datem narození a rodným číslem, bydlištěm a číslem občanského průkazu) pokuta uložena za přestupek podle „§ 125c/1k) zák. č. 361/2000 Sb.“ s tím, že jako přestupkové jednání bylo uvedeno „§ 6/1a) zák. č. 361/2000 Sb. – řidič nebyl za jízdy připoután bezp. pásem“, přičemž k přestupkovému jednání došlo dne 23. 4. 2014 v 11:11 hod v ulici Z. v obci Ú.. Žalobci byla uložena pokuta ve výši 100 Kč, kterou na místě zaplatil, a to vše stvrdil svým podpisem.
15. Podle oznámení Policie ČR, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, územního odboru M., dopravního inspektorátu, ze dne 18. 6. 2014 žalobce dne 17. 6. 2014 porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, čímž se dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 téhož zákona, neboť překročil nejvyšší povolenou rychlost stanovenou zvláštním předpisem v obci o více než 5 km/h a méně než 20 km/h (50/64/61). Podle pokutového bloku ze dne 17. 6. 2014 byla žalobci (identifikován jménem a příjmením, rodným číslem, bydlištěm, číslem občanského průkazu a řidičského průkazu) pokuta uložena za přestupek podle „§ 125c/1f 4 zák. č. 361/2000 Sb.“, přičemž k přestupkovému jednání („RYCHLOST V OBCI 50/64/61“) došlo v 10:25 hodin v ulici V P. v K. n. V.. Žalobci byla uložena pokuta ve výši 300 Kč, kterou na místě zaplatil, a to vše stvrdil svým podpisem.
16. Podle oznámení Městské policie V. ze dne 1. 10. 2014 žalobce dne 1. 10. 2014 porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, čímž se dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 téhož zákona, neboť překročil nejvyšší povolenou rychlost stanovenou zvláštním předpisem v obci o více než 5 km/h a méně než 20 km/h (50/63/60). Podle pokutového bloku ze dne 1. 10. 2014 byla žalobci (identifikován jménem a příjmením, datem narození, bydlištěm a číslem občanského průkazu) pokuta uložena za přestupek podle „§ 125c/1f4 zák. č. 361/2000 Sb.“, přičemž k přestupkovému jednání („překročení rychlosti –

63 km/h“) došlo v 10:05 hodin v ulici K. K. (ve V.). Žalobci byla uložena pokuta ve výši 1 000 Kč, kterou na místě zaplatil, a to vše stvrdil svým podpisem.

17. Podle oznámení Policie ČR, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, územního odboru M., obvodního oddělení L. n. V., ze dne 4. 3. 2015 žalobce dne 3. 3. 2015 porušil § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, čímž se dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, neboť coby řidič nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem. Podle pokutového bloku ze dne 3. 3. 2015 byla žalobci (identifikován jménem a příjmením, datem narození a rodným číslem, bydlištěm a číslem občanského průkazu) pokuta uložena za přestupek podle „§125c/1k zák. č. 361/2000 Sb.“ s tím, že jako přestupkové jednání bylo uvedeno „NEBYL PŘIPOUTÁN BEZPEČNOSTNÍM PÁSEM, § 6/1a z.č. 361/2000 Sb.“, přičemž k přestupkovému jednání došlo dne 3. 3. 2015 v 14:57 hod. v ulici P. u RD č. p. X v obci Ú.. Žalobci byla uložena pokuta ve výši 100 Kč. To vše stvrdil svým podpisem.
18. Součástí spisového materiálu je i výpis z bodového hodnocení řidiče zaslaný žalobci dne 27. 10. 2015 k jeho žádosti. Z něj vyplývá, že za přestupky ze dne 25. 7. 2013, 17. 6. 2014 a 1. 10. 2014 byly žalobci zaznamenány 3 x 2 body, tj. 6 bodů. Za přestupky ze dne 23. 4. 2014 a 3. 3. 2015 pak byly žalobci zaznamenány 2 x 3 body, tj. 6 bodů. Celkem tak z výpisu vyplývá, že žalobce dosáhl celkem 12 bodů.
19. Prvostupňovým rozhodnutím byly námitky žalobce zamítnuty a současně byly potvrzeny záznamy provedené na základě spáchaných přestupků. V odůvodnění rozhodnutí správní orgán I. stupně zejména uvedl, že zkontroloval všechny podklady pro provedení záznamů bodů poté, co si příslušné pokutové bloky vyžádal, a dospěl k závěru, že záznamy byly provedeny v souladu s pravomocnými rozhodnutími oprávněných orgánů a zcela v souladu s přílohou zákona o silničním provozu. Správní orgán I. stupně uvedl, že vycházel z pravomocných rozhodnutí, kterými je vázán, a že mu nepřísluší zabývat se samotným meritem protiprávního jednání zařazeného do bodového hodnocení. Zkoumá pouze správnost provedení záznamu bodů tak, aby počet bodů zaznamenaný za konkrétní protiprávní jednání, za které byla uložena sankce, odpovídal příloze zákona o silničním provozu. Jelikož správní orgán I. stupně současně nezjistil žádné nové skutečnosti, nevyhověl žádosti (druhé v pořadí) o přerušení řízení.
20. Proti tomuto rozhodnutí se žalobce odvolal s argumentací, že správní orgán I. stupně nezajistil veškeré způsobilé podklady pro vydání rozhodnutí, zejména si neopatřil veškeré podklady v podobě pokutových bloků, neboť nelze vycházet pouze z oznámení o spáchání přestupku. V důsledku toho se v řízení nepodařilo postavit najisto, že přestupky spáchal právě žalobce, neboť stále existuje nikoli zcela nemožná verze, že přestupky spáchal někdo jiný než právě on. Pokutové bloky pak musí být řádně vyplněny a musí v nich být jasně uvedeno místo spáchání přestupku, jiné rozhodné skutečnosti a popis přestupku odpovídající příloze zákona o silničním provozu. Popis „R“ či „nepřipoután BP“ neodpovídá této příloze. Správní orgány jsou navíc v souladu se zásadou právní jistoty povinny posuzovat stejné případy stejně. V tomto směru žalobce odkázal na obdobné zrušující rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje. Dále podotkl, že správní orgán I. stupně nesprávně cituje právní předpisy (střídavě pro ně užívá různých zkratk a za zkratkou Sb. píše pouze tečku, ačkoli správně má po této zkratce následovat tečka a čárka).

21. Dne 8. 9. 2017 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, kterým odvolání žalobce zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný zejména uvedl, neshledal žádné procesní vady zakládající případnou nesprávnost či nezákonnost postupu správního orgánu I. stupně. Z jednotlivých oznámení o uložení pokuty je zřejmé, že skutečnosti rozhodné pro zápis odpovídajícího počtu bodů jsou zcela totožné s těmi, které jsou uvedeny v pokutových blocích. Z pokutových bloků je seznatelné, že pokuty byly uloženy právě odvolateli, a to za přestupky, jejichž skutkové podstaty naplnil protiprávními jednáními podléhajícími bodovému hodnocení. Správní orgán I. stupně shledal podklady pro záznam bodů za vypovídající a zákonné, schopné nést důkazní hodnotu pro záznam bodů v evidenční kartě řidiče. Předmětný počet 12 bodů byl žalobci zaznamenán v souladu s přílohou zákona o silničním provozu. Drobné formální vady prvostupňového rozhodnutí nemohou způsobit jeho nepřezkoumatelnost či nezákonnost, neboť z rozhodnutí je jednoznačně seznatelné, jaké právní normy byly na daný případ aplikovány. Obdobné platí i o výrokové části prvostupňového rozhodnutí. Správní orgán I. stupně si opatřil veškeré jemu dostupné a relevantní podklady pro vydání rozhodnutí. Závěrem žalovaný uvedl, že je nezbytné striktně rozlišovat mezi řízeními o jednotlivých přestupcích a řízením o námitkách proti provedeným záznamům. Předmětem řízení o námitkách není přezkum pravomocných správních aktů, kterými jsou správní orgány při své činnosti vázány. Žalobci bylo napadené rozhodnutí doručeno dne 20. 9. 2017.
22. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, po vyčerpání řádných opravných prostředků, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud proto přistoupil k věcnému projednání žaloby. Při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). O žalobě rozhodl soud bez jednání, neboť žalovaný vyslovil s takovým postupem souhlas a souhlas žalobce se presumuje, jelikož ani na výzvu soudu nesdělil, že by s rozhodnutím věci bez jednání nesouhlasil (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.
23. Podle § 123f odst. 2 a 3 zákona o silničním provozu, nesouhlasí-li řidič s provedeným záznamem bodů v registru řidičů, může podat proti provedení záznamu písemně námitky obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností příslušnému k provádění záznamu. Shledá-li příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností námitky řidiče neodůvodněné, rozhodnutím námitky zamítne a provedený záznam potvrdí.
24. Jak vyplývá z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, v řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů správní orgán nepřezkoumává zákonnost a správnost jednotlivých rozhodnutí o přestupku, neboť ta jsou v době řízení o námitkách již pravomocná. Žalobce tak nemůže s úspěchem namítat například, že v přestupkovém řízení nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav. Předmětem řízení o námitkách je pouze otázka, zda byly řidiči body do evidence zapsány na základě způsobitých rozhodnutí a zda byl řidiči za každý ze spáchaných přestupků započten odpovídající počet bodů (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008-44, nebo ze dne 4. 12. 2013, č. j. 6 As 67/2013-16). Správní orgán I. stupně tudíž postupoval správně, pokud si v řízení o námitkách vyžádal pokutové bloky (tato jeho povinnost ostatně vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010-76) a zaměřil

se právě jen na přezkoumání toho, zda mají předložené pokutové bloky nezbytné náležitosti a zda byl žalobci započten správný počet bodů.

25. Náležitosti pokutového bloku byly v době spáchání předmětných přestupků stanoveny v § 85 dřívějšího přestupkového zákona. Podle odst. 4 tohoto ustanovení byla oprávněná osoba povinna na pokutovém bloku vyznačit komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta uložena. Podle odst. 3, nemohl-li pachatel zaplatit pokutu na místě, vydal se mu blok na pokutu na místě nezaplacenou s poučením o způsobu zaplacení pokuty, o lhůtě její splatnosti a o následcích nezaplacení pokuty; převzetí tohoto bloku pachatel přestupku potvrdil.
26. Na pokutový blok jakožto na rozhodnutí vydávané na místě v blokovém řízení nelze co do formálních náležitostí klást přehnané požadavky. V blokovém řízení se o sankci rozhoduje bezprostředně poté, co je přestupek spolehlivě zjištěn. Ve věci neprobíhá standardní správní řízení ani dokazování. To je nahrazeno souhlasem pachatele se spácháním přestupku a jeho ochotou na místě (příp. i později) zaplatit vyměřenou pokutu. Rozhodnutí bylo v blokovém řízení nahrazeno pokutovým blokem, přičemž konkrétní údaje o přestupci a přestupkovém jednání byly vepsány do pokutového bloku vydaného ministerstvem financí (§ 85 odst. 1 dřívějšího přestupkového zákona) přímo na místě. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014-39, je v blokovém řízení přípustné užívání strohých a zkratkovitých formulací, přitom však z pokutového bloku – má-li být způsobilým podkladem pro záznam bodů v evidenční kartě řidiče – musí být patrné komu, kdy, kde a za jaký přestupek byla pokuta uložena. Podle rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 2. 2017, č. j. 9 A 8/2013-58, nemusí nedostatky pokutového bloku, spočívající v ne zcela úplných a přesných záznamech a údajích o dopravním přestupku řidiče (v dané věci se jednalo o chybné datum na pokutovém bloku) vždy zakládat nezpůsobilost pokutového bloku být podkladem pro záznam bodů v evidenční kartě řidiče. Dne 1. 7. 2017 sice nabyl účinnosti zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, tento právní předpis se však na jednotlivá řízení o přestupcích pravomocně skončená před nabytím jeho účinnosti nevztahoval (což se týká i přestupků žalobce) a navíc nic zásadního na výše popsanych principech, vyjma užívané terminologie, nezměnil.
27. Klíčovou součástí pokutového bloku (resp. bloku na pokutu na místě nezaplacenou) je podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 12. 2010, č. j. 8 As 68/2010-81, podpis přestupce. Bez této náležitosti nelze pokutový blok pokládat za způsobilý k záznamu bodů, neboť až okamžik, kdy přestupce blok podepíše, je okamžikem vydání rozhodnutí v blokovém řízení. Konkrétně v této souvislosti Nejvyšší správní soud uvedl, že „[t]eprve tímto podpisem stvrzuje obviněný svůj souhlas se spolehlivým zjištěním přestupku a s jeho projednáním v blokovém řízení, tedy jednoznačně potvrzuje naplnění podmínek blokového řízení stanovených v § 84 [dřívějšího přestupkového zákona]. Nabytí právní moci rozhodnutí o uložení blokové pokuty nelze činit závislým na časově tak obtížně uchopitelném a nejistém okamžiku, jako je ústní souhlas obviněného z přestupku, obzvláště za situace, kdy jde ve většině případů de facto o pouhé vyjádření souhlasu s navrhovanou výší blokové pokuty. Opačný závěr, zvolený krajským soudem, by umožňoval, aby obviněný případným odvoláním (ústního) souhlasu, jež by se projevilo v odmítnutí podpisu bloku, jednak s obdobnou argumentací jako v této věci zabránil dalšímu správnímu řízení pro namítaný zákaz dvojího postihu, a současně zajistil absenci exekučního titulu, kterým je dle ustálené rozhodovací praxe Nejvyššího soudu právě pokutový blok podepsaný obviněným.“

28. Žalobce nejprve namítá, že žalovaný nevypořádal jeho odvolací námitky a odmítl se zabývat způsobilostí jednotlivých pokutových bloků, a tvrdil, že oznámení od policie o spáchání přestupku je dostatečným dokladem. Z napadeného rozhodnutí je však zřejmé, že se žalobce mylí. Již správní orgán I. stupně si od policie vyžádal rozhodné pokutové bloky, přičemž k jejich náležitostem se i žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí obecně (vzhledem k chybějící konkrétní odvolací argumentaci v tomto směru) vyjádřil na straně 4 s tím, že odpovídají zákonným požadavkům a jsou schopné nést důkazní hodnotu pro záznam bodů v evidenční kartě řidiče. V tomto směru žalovaný doplnil, že z pokutových bloků je nade vši pochybnost seznatelné, že blokové pokuty byly uloženy právě žalobci, a to za přestupky, jejichž skutkové podstaty naplnil protiprávními jednáními podléhajícími bodovému hodnocení. Žalovaný tedy způsobilost pokutových bloků posoudil, a to způsobem co do míry obecnosti odpovídajícím zcela obecné odvolací námitce. Napadené rozhodnutí tudíž nelze v této souvislosti považovat za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (nevypořádání odvolací námitky), jak tvrdí žalobce. Postup žalovaného (pokud jde o rozsah otázek, kterým ve správním řízení věnoval pozornost) byl také souladný se závěry shora uvedené judikatury Nejvyššího správního soudu. Co do rozsahu přezkumu nespátňuje soud žádný rozdíl v postupu žalovaného a v postupu Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, který žalobce ilustroval přiložením několika rozhodnutí v obdobných věcech. Tato námitka je proto nedůvodná.
29. Dále žalobce namítá, že jednotlivé pokutové bloky nebyly způsobilé pro záznam bodů do evidenční karty řidiče, neboť z kusých záznamů na jednotlivých blocích není jasné, o jaký přestupek se jedná (jaká je jeho přesná právní kvalifikace), jakou povinnost žalobce porušil, zda byly naplněny všechny znaky skutkové podstaty a kdy a kde konkrétně k přestupku došlo. Soud proto přezkoumal žalobcem zmíněné pokutové bloky, o které se jeho bodové hodnocení opírá, přičemž neshledal důvod odchýlit se od právního názoru Nejvyššího správního soudu vysloveného v rozsudku ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014-39, ve kterém Nejvyšší správní soud uvedl: *„Dovozuje-li stěžovatel, že z hlediska formálních náležitostí se v případě pokutového bloku uplatní stupeň přísnosti v tom směru, že chybí-li některá z nich, nenastávají jeho účinky, a proto ani nemůže být podkladem pro zápis bodů, Nejvyšší správní soud se s tímto názorem neztotožňuje. Ne vždy je totiž následkem formálních či obsahových nedostatků pokutového bloku jeho nezpůsobilost být podkladem pro zápis bodů do registru. v každém konkrétním případě je třeba posuzovat, zda takové pochybení může mít dopad na způsobilost pokutového bloku být podkladem pro zápis bodů. [...] s rigidní přísností nelze posuzovat pokutový blok ani po obsahové stránce. Při zohlednění specifík blokového řízení je možno přijmout i strohé a zkratkovité formulace, je-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena, jak vyžaduje § 84 a násl. [dřívějšího přestupkového zákona]. Podstatné je, aby konkrétní jednání konkrétní osoby bylo v bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, že nebude zaměnitelné s jiným jednáním. Stane-li se tak pomocí zkratkovitých formulací, jsou-li v kontextu dalších údajů srozumitelné, na způsobilosti bloku být podkladem pro zápis bodů to nic nemění. Nelze tedy dospět k jinému závěru, než že ke zpochybnění způsobilosti pokutového bloku jako podkladu pro záznam bodů do registru dojde jedině tehdy, nebude-li na pokutovém bloku přestupek jako konkrétní, individualizované jednání vůbec vymezen. v určitých případech se proto lze spokojit i s pouhým uvedením odkazu na ustanovení zákona o silničním provozu a [dřívějšího přestupkového zákona], který stanoví porušenou povinnost.“*
30. Z pokutového bloku ze dne 25. 7. 2013 vyplývá, že žalobce se jako řidič automobilu registrační značky X v čase „19:05“ v obci „M.“ dopustil přestupku zapsaného jako

„překročení nejvyšší povolené rychlosti [...] sníženou dle § 61, odst. 2 z. č. 361/2000 Sb. na 40 km/hod., po odečtení tolerance radaru (3 km) o 10 km/hod.“. Právní kvalifikace ve formátu „§ 125c 1f 4 zák. č. 361/2000 Sb.“ je srozumitelná a neponechává ve svém kontextu žádné pochyby o tom, kdy, kde a jakého přestupku se žalobce dopustil. Označení místa spáchání přestupku konkrétní obcí s přihlédnutím k odkazu na dopravní značkou sníženou nejvyšší povolenou rychlost na 40 km/h vylučuje závěr, že by přestupek nebyl spáchán na pozemní komunikaci. Výše uvedenou formulací je navíc jednoznačně definováno sankcionované jednání žalobce. S ohledem na identifikaci žalobce klíčovými osobními údaji včetně čísla řidičského průkazu a na jeho podpis pod pokutovým blokem lze prakticky vyloučit možnost, že by se přestupku dopustil někdo jiný než žalobce. Oprávněná osoba je na pokutovém bloku označena razítkem s funkcí a jménem i příjmením, takže je jednoznačně identifikovatelná. Soud proto konstatuje, že pokutový blok je způsobilým podkladem pro záznam bodů do evidenční karty řidiče.

31. Z pokutového bloku ze dne 23. 4. 2014 vyplývá, že se žalobce jako řidič automobilu registrační značky X „Dne 23. 4. 2014; 11:11 hod.“ v místě „Ú. ul. Z.“ dopustil přestupku zapsaného jako „§ 6/1a) – zák. č. 361/2000 Sb. – řidič nebyl za jízdy připoután bezp. pásem“. Právní kvalifikace ve formátu „§ 125c/1k) zák. č. 361/2000 Sb.“ je i přes použití žalobcem kritizovaných zkratk srozumitelná a neponechává ve svém kontextu žádné pochyby o tom, kdy, kde a jakého přestupku se žalobce dopustil a že se jej žalobce dopustil jako řidič vozidla. Není přitom pravdou, že by skutek byl popsán toliko slovy „neužil BP“. Označení místa spáchání přestupku konkrétní ulicí v obci Ú. vylučuje závěr, že by přestupek nebyl spáchán na pozemní komunikaci. S ohledem na identifikaci žalobce veškerými klíčovými osobními údaji včetně čísla občanského průkazu a na jeho podpis pod pokutovým blokem lze prakticky vyloučit i možnost, že by se přestupku dopustil někdo jiný než žalobce. Oprávněná osoba je na pokutovém bloku identifikována jménem a služebním číslem, takže je jednoznačně identifikovatelná. Soud tedy uzavírá, že i tento pokutový blok je způsobilým podkladem pro záznam bodů do evidenční karty řidiče.
32. Z pokutového bloku ze dne 17. 6. 2014 vyplývá, že se žalobce jako řidič automobilu registrační značky X „17. 6. 2014; 10:25“ na místě „K. N. V., VP. X SMĚŘ Ú.“ dopustil přestupku zapsaného jako „RYCHLOST V OBCI 50/64/61“. Právní kvalifikace ve formátu „§ 125c/1f4 zák. č. 361/2000 Sb.“ je i přes použití žalobcem kritizovaných zkratk srozumitelná a neponechává ve svém kontextu žádné pochyby o tom, kdy, kde a jakého přestupku se žalobce dopustil. Označení místa spáchání přestupku konkrétní ulicí ve městě K. n. V. včetně označení nejbližší budovy číslem popisným vylučuje závěr, že by přestupek nebyl spáchán na pozemní komunikaci nebo se odehrál mimo obec, a s přihlédnutím k odkazu na § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, který stanoví skutkovou podstatu přestupku překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci méně než o 20 km/h, a údajům v ustálené zkratce o naměřené rychlosti 64 km/h v místě maximálně povolené rychlosti 50 km/h, která po odečtení možné odchylky rychloměru odpovídá prokázané rychlosti 61 km/h, je jednoznačně definováno sankcionované jednání žalobce. S ohledem na identifikaci žalobce veškerými klíčovými osobními údaji včetně čísla občanského i řidičského průkazu a na jeho podpis pod pokutovým blokem lze prakticky vyloučit též možnost, že by se přestupku dopustil někdo jiný než žalobce. Časový údaj o spáchání přestupku prakticky znemožňuje záměnu tohoto přestupkového jednání za jiné (ostatně žalobce ani netvrdí, že by byl v uvedený den trestán za obdobný přestupek podruhé). Oprávněná osoba je na pokutovém bloku identifikována hodností, jménem, příjmením a služebním číslem, takže je jednoznačně identifikovatelná. Soud tedy uzavírá,

že rovněž tento pokutový blok je způsobilým podkladem pro záznam bodů do evidenční karty řidiče.

33. Z pokutového bloku ze dne 1. 10. 2014 vyplývá, že se žalobce jako řidič automobilu registrační značky X v čase „10:05“ na místě „K. K.“ dopustil přestupku zapsaného jako „překročení rychlosti“ a „63 km/h“. Právní kvalifikace ve formátu „§125c/1f4 zák. č. 361/2000 Sb.“ je i přes použití žalobcem kritizovaných zkratk srozumitelná a neponechává ve svém kontextu žádné pochyby o tom, kdy, kde a jakého přestupku se žalobce dopustil. Označení místa spáchání konkrétní ulicí (K. K., která je jednou z hlavních ulic ve městě V.) vylučuje závěr, že by přestupek nebyl spáchán na pozemní komunikaci, a s přihlédnutím k odkazu na § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, který stanoví povinnost řidiče jet v obci rychlostí maximálně 50 km/h (mimo dálnice či silnice pro motorová vozidla), a k údajům o naměřené rychlosti 63 km/h, který byl v následném oznámení o spáchání přestupku doplněn též údajem o prokázané rychlosti po odečtení možné odchylky rychloměru, je jednoznačně definováno sankcionované jednání žalobce. S ohledem na vydání přestupkového bloku ve stejný den, kdy byl přestupek spáchán, a na podpis žalobce identifikovaného občanským průkazem na něm, lze prakticky vyloučit i možnost, že by se přestupku dopustil někdo jiný než žalobce. Oprávněná osoba je na pokutovém bloku rovněž podepsaná, a to včetně služebního čísla. Soud tedy uzavírá, že také tento pokutový blok je způsobilým podkladem pro záznam bodů do evidenční karty řidiče.
34. Konečně z pokutového bloku ze dne 3. 3. 2015 vyplývá, že žalobce „Dne 3. 3. 2015 v 14:57 hod“ v automobilu registrační značky X „NEBYL PŘIPOUTÁN BEZPEČNOSTNÍM PÁSEM“. Právní kvalifikace ve formátu „§ 125c/1k) zák. č. 361/2000 Sb.“, resp. údaj „§ 6/1,a z č. 361/2000 Sb.“ jsou srozumitelné a neponechávají žádné pochyby o tom, jakého přestupku se žalobce coby řidič dopustil, neboť i ve spojení se skutkovou větou jasně definuje žalobcem porušenou povinnost. Není přitom pravdou, že by skutek byl popsán toliko slovy „pásky“. Také označení místa spáchání přestupku „V OBCI Ú. UL. P. U RD č. X“ je dostatečně přesné a plyne z něj, že přestupek byl spáchán na pozemní komunikaci, přičemž prakticky znemožňuje záměnu tohoto přestupkového jednání za jiné (ostatně žalobce ani netvrdí, že by byl v uvedený den trestán za obdobný přestupek podruhé). Oprávněná osoba je na pokutovém bloku identifikována hodností, jménem, příjmením a služebním číslem. Žalobce též pokutový blok stvrdil svým podpisem. Soud tedy uzavírá, že i tento pokutový blok je způsobilým podkladem pro záznam bodů do evidenční karty řidiče.
35. Soud tudíž shrnuje, že žalobní body vztahující se k formálním a obsahovým náležitostem pokutových bloků nejsou důvodné. Co se týká žalobcem předložených rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, soud konstatuje, že v něm správní orgány hodnotily pokutové bloky po obsahové a formální stránce silně formalisticky. Podle přesvědčení zdejšího soudu je takový přístup v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, která zapovídá posuzovat pokutové bloky rigidně a naopak zavazuje správní orgány – je-li v celkovém kontextu povaha přestupku srozumitelná – akceptovat v pokutových blocích i stručné a zkratkovité formulace. Tento názor přitom Nejvyšší správní soud vyslovil již v rozsudku ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012-20, a obdobně v rozsudku ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014-39. S žalobcem lze souhlasit potud, že správní orgány napříč Českou republikou by měly rozhodovat v obdobných případech obdobně, aby byla zaručena rovnost všech lidí před zákonem. Ke sjednocování správní

praxe však slouží právě judikatura správních soudů, k níž by měly správní orgány přihlížet a respektovat závěry v ní vyslovené i v případě, kdy nejsou ze zákona vázány názorem uvedeným ve zrušujícím rozsudku ve smyslu § 78 odst. 5 s. ř. s. Chybný postup jiného správního orgánu nemůže vyústit v požadavek žalobce, aby i žalovaný – postupující v souladu se zákonem a soudní praxí – postupoval rovněž chybně. Takový postup by byl zcela kontraproduktivní. Naopak je namístě, aby se kultivovala správní praxe těch správních orgánů, které dosud závěry vyplývající z judikatury nerespektují.

36. Dále žalobce nesouhlasí se závěrem žalovaného, že podpisem pokutového bloku aproboval jeho správnost a dal souhlas s projednáním v blokovém řízení. Spatřuje v tom snahu přenést odpovědnost za zákonnost a správnost pokutového bloku na žalobce, který je na rozdíl od správního orgánu právním laikem neschopným rozeznat případné nesprávnosti. S tímto názorem se soud neztotožňuje, neboť vydání rozhodnutí v blokovém řízení je podmíněno právě souhlasem žalobce s právní kvalifikací přestupku a jeho ochotou zaplatit pokutu. Podpisem pokutového bloku tak vlastně žalobce správnost pokutového bloku schvaluje. Vzhledem k tomu, že souhlas žalobce vyjádřený podpisem pokutového bloku je podmínka *sine qua non* a teprve okamžikem podpisu pokutového bloku účastníkem je vydáno rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 12. 2010, č. j. 8 As 68/2010-81), nelze tvrdit, že by podpis účastníka měl být jen bezvýznamnou formalitou. Naopak účastník blokového řízení svým podpisem vyjadřuje souhlas s tím, že se přestupek stal tak, jak je popsán, a že je správně kvalifikován. Pokud má účastník řízení za to, že údaje uvedené v pokutovém bloku nejsou správné (např. se přestupek vůbec nestal nebo se odehrál jinak, je nesprávně právně kvalifikován atd.), není jeho povinností pokutový blok podepsat. Jakkoli v praxi bude docházet spíše k tomu, že pokud oprávněná osoba zjistí, že účastník není ochoten věc řešit v blokovém řízení, vůbec pokutový blok nebude vyplňovat, není vyloučeno, že přestupce odmítne podpis pokutového bloku až po jeho vypsání oprávněnou osobou, tedy odmítne poskytnout souhlas s tím, že se přestupek stal tak, jak je popsán, a že je správně kvalifikován. V takové situaci nebude vydáno rozhodnutí v blokovém řízení, neboť to je vydáno až podpisem účastníka, a přestupek bude třeba řešit ve správním řízení. V souladu se zásadou *vigilantibus iura scripta sunt*, tedy že práva svědčí bdělým, si lze jen obtížně představit účastníka řízení alespoň průměrným způsobem chránícího svá práva, který by dobrovolně podepsal pokutový blok, přestože by s tím, co je v něm uvedeno, nesouhlasil, vůbec mu neporozuměl, anebo měl pochybnosti o správnosti údajů v něm uvedených. Podepsal-li žalobce pokutový blok, přestože měl údajně za to, že údaje v něm nejsou správné, nemůže jeho později komunikovaná výhrada zapříčinit nezpůsobilost bloku.
37. Posledním žalobním bodem pak žalobce namítá porušení principů dobré správy v důsledku toho, že žalovaný nepostupoval v souladu se lhůtami, které mu pro rozhodování stanoví správní řád.
38. Soud dává žalobci za pravdu, že žalovaný nedodržel lhůtu stanovenou v § 71 správního řádu, a porušil tak ustanovení § 90 odst. 6 správního řádu, aniž by bylo ze správního spisu zřejmé, proč k nedodržení lhůty došlo, avšak samo nedodržení lhůty pro vydání rozhodnutí nemůže být důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí, protože nemá vliv na zákonnost jeho výroku. Právní řád v souvislosti s nečinností správních orgánů nabízí zvláštní prostředky ochrany, které mohl žalobce využít, pokud se cítil nadměrnou délkou odvolacího řízení dotčen. Ani tento žalobní bod proto soud nevyhodnotil jako důvodný.

39. Soud v závěru ještě dodává, že žalobcem podaná žaloba obsahovala v převážné většině velmi obecně vymezené žalobní body bez dostatečné míry individualizace a vztahu ke konkrétnímu případu. Soudu je známo, že zástupce žalobce používá v podstatě formalizované typy žalob se stále stejnými návrhy důkazů, a proto soud chce zdůraznit závěry Nejvyššího správního soudu uvedené v rozsudku ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, podle nějž *„míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej, není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty.“* Nejen že žalobní body žalobce vymezil velmi obecně, ale často ani neměly podklad ve skutkovém stavu a ve správním spise a navíc obsahovaly odkazy na skutkové okolnosti ze zcela jiných případů, jež jsou naprosto irelevantní pro toto soudní řízení. Nebylo tak mnohdy důvodu se k nim blíže vyjadřovat, neboť se skutkové situace daného případu zjevně nedotýkají. Z tohoto důvodu také soud neprovedl dokazování k žalobě přiloženými rozhodnutími, neboť se týkala osob odlišných od žalobce a zcela jiných skutků. Je tak nutno zkritizovat praxi zástupce žalobce, soudu známou z úřední činnosti při projednávání dalších věcí, který využívá totéž znění žaloby pro skutkově odlišné případy.
40. S ohledem na shora uvedené závěry soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
41. O nákladech soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovaný, který byl naopak plně úspěšný, požadoval přiznání náhrady nákladů řízení v paušální výši 300 Kč za jeden úkon právní služby podle vyhlášky č. 254/2015 Sb. Podle ustálené judikatury správních soudů však lze procesně úspěšnému správnímu orgánu přiznat náhradu pouze takových nákladů řízení, které přesahují rámec jeho běžné úřední činnosti (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47, publ. pod č. 3228/2015 Sb. NSS). V daném případě však žalovaný netvrdil, že mu vznikly náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti, a ani z obsahu soudního spisu takové náklady nevyplývají. Soud proto žalovanému náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 29. ledna 2020

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
předsedkyně senátu